

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/107/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217206245
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8217206245.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Zlaty Simkovej, v spore žalobcov: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, proti žalovanému: Q. K., G.. XX.XX.XXXX, K. O. XXXX/XXX, XXX XX K., o zaplatenie 1.839,51 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5Csp/206/2017-123 zo dňa 03.07.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej „súd prvej inštancie“) v poradí druhým napadnutým rozsudkom rozhodol:

- I. Konanie v časti o zaplatenie úrokov v sume 200,00 Eur zastavuje
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá
- III. Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 391 ods. 1, § 391 ods. 2, 3, § 144, § 145, § 146 zákona č. 160/2015 z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

Pôvodne sa žalobca v žalobe domáhal úhrady sumy 1.839,51 eur ako istiny, úrokov vo výške 1.183,87 eur, úrokov vo výške 32,99 eur, úrokov zo zostatku nesplatennej istiny, t.j. zo sumy 1.839,51 eur vo výške 24,5 % ročne od 8.6.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.839,51 eur od 8.6.2017 a náhrady trov.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku v prvom rade uviedol, že konanie v časti o zaplatenie úrokov v sume 200,00 Eur zastavil pre späťvzatie žaloby.

4. Prvým rozsudkom zo dňa 03.05.2018 č.k. 5Csp/206/2017-77 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 249,45 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 449,45 Eur od 8.6.2017 do 16.6.2017, zo sumy 399,45 Eur od 17.6.2017 do 11.7.2017, zo sumy 349,45 Eur od 12.7.2017 do 2.8.2017, zo sumy 299,45 Eur od 3.8.2017 do 21.9.2017, zo sumy 249,45 Eur od 22.9.2017 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (III. výrok). Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 25.10.2018 č.k. 17Co/136/2018-109, právoplatným dňa 03.12.2018 zrušil rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v

rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo vyhovujúcom výroku nadobudol rozsudok právoplatnosť dňom 26.07.2018.

Prvoinštančný súd vo vzťahu k zvyšku nároku, t.j. vo vzťahu k pôvodne zamietnutému nároku vykonal dokazovanie a zistil, že žalovaný ako dlžník a právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s. ako veriteľ uzatvorili dňa 29.06.2012 zmluvu o úvere č. 2805243512, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,- eur, s výškou úrokovej sadzby 24,50 %, RPMN 27,45 %, pri priemernej RPMN 21,68 %. Žalovaný mal zaplatiť celkovo 1.111,54 eura v 48 mesačných splátkach po 69,29 eura, pričom dátum prvej splátky bol určený na deň 18.07.2012 a dátum konečnej splatnosti na deň 18.06.2016.

Z dôvodu neplnenia si povinností žalovaným rozhodol veriteľ o predčasnej splatnosti celého úveru k 10.11.2014 a vyzval žalovaného k úhrade celého dlhu vo výške 2.357,51 Eur v lehote 10 dní od doručenia predmetnej výzvy. Žalovaný si predmetnú výzvu neprevzal v odbernej lehote a dňa 04.12.2014 bola zásielka vrátená veriteľovi.

Žalovaný ku dňu 07.06.2017 zaplatil žalobcovi celkovo 1.550,55 Eur, pričom suma 160,49 Eur bola započítaná na istinu, suma 1.286,99 Eur na úrok a suma 103,07 Eur na poplatky. Následne žalovaný uhradil dňa 16.06.2017 sumu 50,- eur, dňa 11.07.2017 sumu 50,- eur, dňa 02.08.2017 sumu 50,- eur a dňa 21.09.2017 sumu 50,- eur.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017 uzatvorenej medzi Poštovou bankou, a.s. ako postupcom a spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a.s. došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky. Prvoinštančný súd vyhodnotil aj zmluvu o úvere uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou a zistil, že predložená zmluva o úvere neobsahuje podstatnú náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. nie sú uvedené predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Uviedol, že v zmluve o úvere nie je uvedený ani jeden predpoklad použitý na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, keďže zo zmluvy o úvere nie je vôbec zrejmé, z akých údajov (predpokladov) veriteľ vychádzal pri výpočte RPMN. Do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Zo žiadneho ustanovenia zmluvy o úvere nevyplýva, že veriteľ pri výpočte RPMN vychádzal z údajov, a to § 9 ods. 2 písm. g) - výška úveru, ďalej písm. i) - úroková sadzba, ďalej písm. k) - výška, počet a termíny splátok, pričom tieto predpoklady tam majú byť uvedené za účelom, aby spotrebiteľ mohol skontrolovať správnosť výpočtu RPMN.

Ďalej uviedol, že v zmluve absentuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmluve o úvere je síce uvedená priemerná RPMN 21,68 % vzťahujúca sa na nezabezpečené spotrebiteľské úvery, avšak účastníci zmluvy o úvere uzatvorili Dohodu o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka, preto mala byť správne uvedená priemerná RPMN vo výške 27,09 %, ktorá sa vzťahuje na spotrebiteľské úvery so zabezpečením.

Okrem toho v zmluve o úvere chýba doba trvania zmluvy spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., pretože termín konečnej splatnosti je v zmluve o úvere uvedený, avšak doba trvania zmluvy absentuje, keďže v nej chýba presné časové vymedzenie obdobia trvania zmluvy, ďalej údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. a druh spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z..

Vzhľadom na nedodržanie vyššie uvedených obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere, tento považoval za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., a preto pôvodne zaviazal žalovaného na zaplatenie 249,45 Eur, čo predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 2.000,- eur a úhradami žalovaného v prospech žalobcu v celkovej výške 1.750,55 eura.

Prvoinštančný súd právoplatne priznal žalobcovi aj úrok z omeškania.

Priznané nároky už predmetom prvoinštančného konania viac neboli.

Vo vzťahu k zvyšku pre čiastočnú úhradu dlhu bolo konanie voči žalovanému zastavené.

Vo vzťahu k ostatnému zvyšku nároku, ktorý po zrušení zamietavého výroku prvoinštančného rozhodnutia ostal predmetom konania, prvoinštančný súd žalobu zamietol, pretože úver považoval za bezúročný a bez poplatkov a istina úveru bola dlžníkom uhradená.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, § 369 ods. 3 CSP. Vyhodnotil zodpovednosť strán sporu vo vzťahu k zastaveniu konania a úspech strán sporu vo zvyšku rozhodnutého nároku.

3. Proti rozsudku, a to proti výroku II. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal závery prvoinštančného súdu a uviedol, že zmluva o úvere obsahuje údaj o výške úveru ako aj celkovej výške nákladov. Číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť,

nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Celková výška je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojeným so spotrebiteľským úverom. Pokiaľ ide o predpoklady pre výpočet RPMN uviedol, že všetky údaje potrebné pre výpočet RPMN podľa platnej legislatívy boli v zmluve uvedené. Nie je zrejmé, ktoré údaje, podľa názoru súdu neboli uvedené a preto považuje rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné. Nesúhlasil s tvrdením, že výška RPMN je vypočítaná nesprávne. Poukázal na listinu, ktorú zaslal súdu s výpočtom RPMN podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd určil celkovú výšku nákladov jednoduchým vynásobením počtu splátok a výškou mesačnej splátky. V predmetnom výpočte je však vidieť, že 48 splátka bola len vo výške 9,51 eura. Banka pred poslednou splátkou zaslala dlžníkovi list, ktorým mu oznámila túto poníženú splátku a zároveň mu oznámila, že sa jedná o poslednú splátku. Poukázal, že do celkových nákladov sa nezapočítavajú poplatky za dobrovoľné poistenie úveru, pričom medzi žalobcom a žalovaným nebol poplatok zarátaný do celkových nákladov, nakoľko uzatvorili zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby poistenia úveru, a tá nebola podmienkou pre získanie úveru, či ponúkaných podmienok. Je teda zrejmé, že celkové náklady na úver boli vo výške 3.111,51 ($47 \times 66 + 9,61 = 3.111,51$). Pokiaľ ide o údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť uviedol, že postup reklamácie upravuje Reklamačný poriadok Banky prístupný na Obchodnom mieste, ďalej Obchodné podmienky ako aj Všeobecné obchodné podmienky. Pokiaľ ide o absenciu údajov o dobre trvaní zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru uviedol, že tieto údaje sú v čl. 3 bode 1 zmluvy, kde je uvedený počet splátok 48 mesiacov, dátum prvej splátky 18.07.2012 a dátum konečnej splatnosti stanovený na deň 18.06.2016. Žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo žalobe vyhovieť v celom rozsahu a žalovaného zaviazat' na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

4. Žalovaný sa podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) výzvou zo dňa 22.11.2019 vyzval sporové strany na vyjadrenie sa k prípadnému odlišnému právnemu posúdeniu veci (§ 382 CSP), keďže v doterajšom rozhodovaní veci nebolo aplikované ustanovenie 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len zákon o bankách), ktoré sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce.

6. Výzva bola žalobcovi doručená dňa 23.11.2019 a žalovanému dňa 16.12.2019.

Žalovaný sa k výzve odvolacieho súdu nevyjadril.

Žalobca uviedol, že vo vzťahu k ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákon *expressis verbis* nestanovuje, aby sa výzva s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru dostala do dispozičnej sféry dlžníka a až odvtedy začala plynúť veriteľovi 15-dňová lehota. Žalovaný prestal plniť dňa 27.08.2013, právny predchodca ho upozornil na možnosť postupu podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 24.10.2014 a dňa 11.11.2014 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, t.j. 18 dní po upozornení žalovaného. Vo vzťahu k ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách uviedol, že toto ust. nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za plnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Výzva na splatenie úveru s príslušenstvom zo dňa 10.11.2014 bola zároveň písomnou výzvou banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, z čoho vyplýva, že do postúpenia pohľadávky dňa 13.06.2017 bol žalovaný v omeškaní s plnením peňažného záväzku viac ako 90 dní. Výzva podľa predmetného ustanovenia musí predchádzať postúpeniu pohľadávky, no nie zosplateniu úveru. Účelom tejto výzvy je možnosť klienta banky zabrániť postúpeniu pohľadávky a nie zosplateniu dlhu (to je účelom ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Ak by aj súd prijal výklad, že výzva podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách musí predchádzať zosplateniu pohľadávky, potom sa javí, že takouto je výzva zo dňa 03.07.2014, ktorá predchádza zosplateniu ku dňu 21.07.2014. Z týchto dôvodov trval na tom, že jeho právny predchodca si splnil povinnosť v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

7. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP a *contratio* a dospel k záveru, že rozhodnutie je v napadnutom rozsahu vecne správne.

8. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.) a žalovaným bola dňa 27.06.2012 uzatvorená zmluva o úvere - dostupná pôžička č. 2805243512, na

základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.000 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 48. splátkach po 69,29 eura mesačne, s tým, že celkovo zaplatí 1.111,54 eura. Predmetná zmluva je v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch s účinnosťou v čase uzatvorenia zmluvy, zmluvou spotrebiteľskou.

Dňa 13.06.2017 bola podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávok medzi Poštovou bankou, a.s. a BENCONT COLLECTION (žalobca v tomto konaní).

Závazkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania vznikol z bankového úveru, regulovaného špeciálnou právnou úpravou Zákona o bankách (ďalej len „ZoB“) a má spotrebiteľský charakter.

9. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 53 ods. 9 (ods. 8) Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

10. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014).

Ustanovením § 92 ods.8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje

prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.) (rozsudok NS SR vo veci 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018).

Dovolačný súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Dovolačný súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018).

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

11. Žalobca považoval za výzvu v zmysle ut. § 92 ods. 8 zákona o bankách výzvu zo dňa 10.11.2014, ktorou právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru poskytnutého žalovanému. Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, v ktorom právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného, aby do 10 dní od prevzatia tohto oznámenia splatil celú výšku pohľadávky, bolo žalovanému doručované, no tento si ju v odbernej lehote neprevzal. K postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu - Poštová banka, a. s. na spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s. došlo až dňa 13.06.2017. V konaní nebolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky bola žalovanému doručená výzva v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a v dôsledku uvedeného ani nie je možné posúdiť naplnenie podmienky omeškania s plnením dlhu viac ako 90 dní po doručení výzvy. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách jednoznačne vyplýva, že omeškanie dlžníka viac ako 90 dní musí nastať až po doručení výzvy banky, kde už len zo samotnej štylizácie vety „...ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní...“ možno vyvodiť, že omeškaniu dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí predchádzať písomná výzva banky. Iný výklad tohto ustanovenia neprichádza do úvahy.

Je nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovaného. Nestačí písomnú výzvu len vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi.

Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov pre platné postúpenie splatnej pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatná pohľadávka, doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky, omeškanie dlžníka viac ako 90 dní napriek výzve veriteľa), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka.

Keďže podmienka pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách splnená nebola, žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný uplatňovať si nároky zo zmluvy o úvere ako právny nástupca veriteľa - banky.

12. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument žalobcu uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 78/05). Námietky žalobcu vo vzťahu k dôvodom uvedeným v tomto rozhodnutí odvolacím súdom už bez právneho významu k nedostatku hmotného práva na strane žalobcu.

13. Prvoinštančný súd správne rozhodol aj o trovách konania, ktorý výrok odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP s použitím ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

V odvolacom konaní bol úspešnou stranou v spore žalovaný, ktorému by podľa § 251 ods. 1 CSP patrila náhrada trov konania. Žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto pri aplikácii čl. 17 základných princípov CSP mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.